

събират сведения за геноцида срещу циганите, но едва 20 години след разгрома на Хитлер еврейски писатели като Мириам Нович, Бен Сиджес и Силвия Стайнметц правят публично достойние документацията за съдбата на циганите по времето на нацистката власт. Не са предприети никакви глобални репарации и на много малко хора са реституирани имоти. В крайна сметка тези от циганите, които били немски поданици, получават компенсация след преживените страдания.

И в Източна, и в Западна Европа завръщането към номадския начин на живот не е насърчавано, а дори забранявано. След 1945 г. циганите се опитват да продължат предишния си начин на живот, но срещат съпротива. В Западна Европа свободната земя за караваните им се ограничава. Превозните средства, които развиват все по-голяма скорост, стават опасни за живота край пътищата, независимо дали караваните са теглени от коне или от камиони. Циганите са разглеждани до голяма степен като социален проблем, тъй като трябвало да бъдат интегрирани в по-широката общност. Често използван термин е „преселване“, въпреки че повечето цигани чергари, за които той се отнася, никога не се заселват където и да е. Натискът от централната власт да бъдат застроени площи за каравани, е често пренебрегван от местните власти, като единственото изключение е Холандия.

На изток те се оказват поредното малцинство, което би могло да създаде проблеми в монокултурните общества при комунизма. Към четири милиона цигани живеят под тоталитарна власт, но на тях често не им се позволява да сформират свои организации, а езикът им бил ограничаван. В повечето страни от Източна Европа циганското население не било никак малко (виж таблицата в Приложение А), и затова били въведени действия да се реагира на предизвикателството на това огромно, неасимилирано малцинство. В Съветския съюз Сталин решил, че щом циганите нямат своя територия, те не могат да бъдат считани за нация. Асимилираните цигани са насърчени да променят своята етническа принадлежност в паспортите си и да приемат принадлежността на преобладаващото мнозинство в държавата, както и да отговарят при преброяванията на населението като сърби или руснаци. Някои активисти и защитници на циганската кауза били изпратени на заточение или хвърлени в затвор, като например парламентариста Шакир Пашов в България.

В Източна Европа малкият брой цигани чергари са насилствено спирани да пътуват чрез конфискация на конете или сваляне на